

Bà nội trợ hạnh phúc

Một Du-già-ni Tất-đạt trong 84 vị Tất-đạt Ấn Độ, có lẽ sống trong thế kỉ thứ 11.

Tại thành A-gạt-chê có một thương nhân nọ có người con gái 13 tuổi tên là Ma-ni Ba-đra. Nàng được gả chồng nhưng theo tục lệ thời đó, nàng vẫn ở với cha mẹ cho đến tuổi làm vợ.

Trong thời gian đó thì Đạo sư Kuk-ku-ri-pa đi qua nhà khát thực. Thấy vị Du-già sư, nàng liền bố thí cúng dường và xin học đạo, Kuk-ku-ri-ba nhận lời và hẹn nàng đến bãi thiêu xác trong thành. Suốt ngày nàng chỉ nhớ lời vị Đạo sư dặn và khi đêm đến, nàng lên đi đến chỗ hẹn.

Thấy căn cơ nàng đã chín muồi, vị Đạo sư cho nàng nhập môn Cha-kra sam-va-ra tan-tra, Quán đĩnh và hướng dẫn nàng phép thiền quán. Nàng ở liên tiếp bảy ngày tu tập, và khi về nàng bị cha mẹ la rầy đánh đập nhưng sau đó vẫn tiếp tục tu tập. Một năm sau chồng tới rước về, nàng đi theo không hề phản đối, làm trọn vẹn bản phận người vợ. Nàng sinh hạ một trai một gái.

Mười hai năm trôi qua sau khi gặp Đạo sư, ngày nọ nàng đi xách nước, lỡ vấp chân và bình nước bị vỡ. Cả nhà đợi hoài không thấy đi tìm thì thấy nàng nhập định, người bất động, mắt đăm đăm nhìn bình nước bị vỡ. Đến tối nàng mới xuất thiền, đọc bài kệ:

Từ vô thủy xa xưa,
loài hữu tình đánh vỡ,
bình chứa nước đời sống,
nhưng không hiểu tại sao
họ vẫn về lại nhà?

Hôm nay ta đánh vỡ,
bình chứa nước của ta,
nhưng ta không trở lại,
chốn Tử sinh này nữa.

Đi tiếp tới Đại lạc,
huyền diệu thay, Đạo sư!
Các người muốn hạnh phúc,
hãy biết tôn kính Ngài!

Nói xong Ma-ni Ba-đra nhắc mình lên không và giáo hoá cho quần chúng 21 ngày liên tục. Sau đó bà biến mất vào cõi của các vị Không hành nữ .
Người ta còn nhắc thêm các dòng chứng đạo ca sau đây của bà:

Khi vô minh bao phủ,
thì mỗi một âm thanh,
kéo theo một phân biệt.
Khi Thật tại phơi bày,
thì Tự tính mọi chuyện,
lại chính là Thật tại.

Một câu chuyện gần giống như trên được Trúc Thiên thuật lại trong bản dịch Thiên luận của Su-zu-ki:

Thiền sư Lang Gia Huệ Giác, thuộc tông Lâm Tế, là môn đệ của Phần Dương Thiện Chiêu, có một vị nữ đệ tử.

Sư trao cho cô ba chữ : “*Tùy tha khứ*”, nghĩa là : theo nó mà đi ; hoặc : “mặc kệ nó” . Cô dùng ba chữ này làm Thoại đầu tham quán (chú niệm).

Cô chú tâm vào ba chữ này đến nỗi nhà cháy cô cũng không lo, cứ niệm “*Tùy tha khứ*”...

Ngày nọ, chồng cô chiên bánh, liệng miếng bột vào chảo dầu sôi một tiếng xèo. Cô giật mình như tỉnh cơn mê, nhắc chảo dầu sôi đổ xuống đất, tay phải miệng cười và hét to: “*Tùy tha khứ*”.

Chồng cô tưởng cô điên, không ngờ cô đã ngộ đạo.

(Theo: rongmotamhon)

Lời Bình:

Khi còn *vô minh* che phủ thì phải dùng trí phân biệt.

Khi đã ngộ ra *tánh không*, sự thấy – là nhìn ra được bản chất mọi sự vật hiện tượng, nên:

*Khi Thật tại phơi bày,
thì Tự tính mọi chuyện,
lại chính là Thật tại.*

Và, khi đã ngộ ra *tánh không*, sự thấy – là nhìn ra được bản chất mọi sự vật hiện tượng, nên:

Mất, chẳng phải là mất. Tựa như giọt nước, hóa thành hai hydro và một ôxy – bay lên trời.

Ghi chú: Du già ni: Ni sư thuộc Kim Cương giới, Mật tông ; Tát đạt (còn gọi là Tát đa, Tát Đạt Đa – có nghĩa: thành tựu tất cả việc lành – đây cũng là tên của đức Thế tôn).